

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

8. juli 2020*

»Dumping – import af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler) med oprindelse i eller afsendt fra Kina – tilsagn – formaliteten – gennemførelsesforordning (EU) 2016/2146 – annullation af tilsagnsfakturaer – tidsmæssig anvendelse af nye bestemmelser«

I sag T-110/17,

Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd, Changzhou (Kina), ved advokat Y. Melin,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen ved N. Kuplewatzky og T. Maxian Rusche, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af

Rådet for Den Europæiske Union ved H. Marcos Fraile, som befuldmægtiget, bistået af advokat N. Tuominen,

intervenient,

angående et søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om delvis annullation af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/2146 af 7. december 2016 om tilbagetrækning af godtagelsen af et tilsagn for to eksporterende producenter i henhold til gennemførelsesafgørelse 2013/707/EU om bekræftelse af godtagelse af et tilsagn afgivet i forbindelse med antidumpingproceduren og antisubsidieproceduren vedrørende importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina i de endelige foranstaltningers anvendelsesperiode (EUT 2016, L 333, s. 4), for så vidt som den vedrører sagsøgeren,

har

RETTEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, H. Kanninen, og dommerne J. Schwarcz (refererende dommer) og C. Iliopoulos,

justitssekretær: fuldmægtig P. Cullen,

* Processprog: engelsk.

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 30. januar 2019,
afsagt følgende

Dom

Tvistens baggrund

- 1 Sagsøgeren, Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd, fremstiller fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium i Kina og eksporterer disse til Den Europæiske Union.
- 2 Den 4. juni 2013 vedtog Europa-Kommissionen forordning (EU) nr. 513/2013 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler og wafere) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina og om ændring af forordning (EU) nr. 182/2013 om registrering af importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler og wafere) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina (EUT 2013, L 152, s. 5).
- 3 Ved afgørelse 2013/423/EU af 2. august 2013 om godtagelse af et tilsagn afgivet i forbindelse med antidumpingproceduren vedrørende importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler og wafere) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina (EUT 2013, L 209, s. 26) godtog Kommissionen et pristilsagn (herefter »tilsagnet«), som det kinesiske handelskammer for import og eksport af maskiner og elektroniske produkter havde afgivet på vegne af sagsøgeren og flere andre eksporterende producenter.
- 4 Den 2. december 2013 vedtog Rådet for Den Europæiske Union gennemførelsesforordning (EU) nr. 1238/2013 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina (EUT 2013, L 325, s. 1).
- 5 Den 2. december 2013 vedtog Rådet ligeledes gennemførelsesforordning (EU) nr. 1239/2013 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina (EUT 2013, L 325, s. 66).
- 6 Artikel 3, stk. 2, i gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og artikel 2, stk. 2, i gennemførelsesforordning nr. 1239/2013 fastsætter med samme ordlyd, at Kommissionen kan identificere transaktioner, hvor der »opstår en toldskyld på tidspunktet for godtagelsen af angivelsen om overgang til fri omsætning« i de situationer, hvor godtagelsen af pristilsagnet trækkes tilbage.
- 7 Ved sin gennemførelsesafgørelse 2013/707/EU af 4. december 2013 om bekræftelse af godtagelse af et tilsagn afgivet i forbindelse med antidumpingproceduren og antisubsidieproceduren vedrørende importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina i de endelige foranstaltningers anvendelsesperiode (EUT 2013, L 325, s. 214), bekræftede Kommissionen godtagelsen af tilsagnet, som ændret på begæring fra det kinesiske handelskammer for import og eksport af maskiner og elektroniske produkter på vegne af de kinesiske eksporterende producenter. Den 10. september 2014 vedtog Kommissionen gennemførelsesafgørelse 2014/657/EU om godtagelse af et forslag fremsat af en gruppe af eksporterende producenter i samarbejde med [det kinesiske handelskammer for import og eksport af maskiner og elektroniske produkter] om præcisering af gennemførelsen af det tilsagn, der er omhandlet i gennemførelsesafgørelse 2013/707/EU (EUT 2014, L 270, s. 6).

- 8 Den samlede værditold, der pålægges importen af celler og fotovoltaiske moduler med oprindelse i Kina for de selskaber, der ikke indgik i stikprøven, som samarbejdede, og som er opført på listen i bilag I til gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og i bilag 1 til gennemførelsesforordning nr. 1239/2013, er på 47,7%. Denne værditold svarer til en antidumpingtold på 41,3% (artikel 1, stk. 2, i gennemførelsesforordning nr. 1238/2013), hvortil kommer en udligningstold på 6,4% (artikel 1, stk. 2, i gennemførelsesforordning nr. 1239/2013). Den import, der er omfattet af tilsagnet og gennemførelsesafgørelse 2013/707, er undtaget fra disse toldformer i medfør af artikel 3, stk. 1, i gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og artikel 2, stk. 1, i gennemførelsesforordning nr. 1239/2013.
- 9 Ved skrivelse af 11. oktober 2016 underrettede Kommissionen sagsøgeren om, at den påtænkte at trække godtagelsen af tilsagnet fra dette selskab tilbage, idet Kommissionen præciserede de væsentligste forhold og overvejelser, som den støttede sig på. Denne skrivelse var bilagt en rapport med generelle oplysninger og en rapport, der var specifik for sagsøgeren.
- 10 I den rapport, der var specifik for sagsøgeren, angav Kommissionen, at den påtænkte at trække godtagelsen af tilsagnet tilbage, og i afsnit 4 med overskriften »annullering af tilsagnsfakturaer« underrettede den sagsøgeren om, at den påtænkte dels at annullere de tilsagnsfakturaer, der ledsagede de salg, der var foretaget til importøren, dels at pålægge toldmyndighederne at opkræve toldskylden i tilfælde af, at sagsøgeren ikke havde fremlagt gyldige tilsagnsfakturaer på tidspunktet for godtagelsen af angivelsen om varernes overgang til fri omsætning.
- 11 Ved skrivelse af 28. oktober 2016 tilsendte sagsøgeren Kommissionen en række bemærkninger til rapporten med generelle oplysninger og til den rapport, der var specifik for sagsøgeren. Sagsøgeren forklarede i det væsentlige, at Kommissionen hverken havde beføjelse til at annullere fakturaerne eller til at pålægge toldmyndighederne at opkræve told, som om der ikke var blevet fremlagt nogen tilsagnsfaktura. Ifølge sagsøgeren var dette i realiteten ensbetydende med at give tilbagetrækningen af tilsagnet tilbagevirkende kraft.
- 12 Kommissionen opretholdt sit standpunkt i gennemførelsesforordning (EU) 2016/2146 af 7. december 2016 om tilbagetrækning af godtagelsen af et tilsagn for to eksporterende producenter i henhold til gennemførelsesafgørelse 2013/707 (EUT 2016, L 333, s. 4, herefter »den anfægtede forordning«), som blev vedtaget på grundlag af artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 af 8. juni 2016 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (EUT 2016, L 176, s. 21, herefter »antidumpinggrundforordningen«), og af artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1037 af 8. juni 2016 om beskyttelse mod subsidieret indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (EUT 2016, L 176, s. 55, herefter »antisubsidiegrundforordningen«).

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 13 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 18. februar 2017 har sagsøgeren anlagt nærværende søgsmål.
- 14 Kommissionen har indgivet svarskrift til Rettens Justitskontor den 22. maj 2017.
- 15 Rådet har ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 23. maj 2017 anmodet om tilladelse til at intervenere til støtte for Kommissionens påstande. Hovedparterne har ikke fremsat bemærkninger hertil.
- 16 Ved afgørelse af 10. juli 2017 har formanden for Rettens Fjerde Afdeling tilladt Rådets intervention til støtte for Kommissionens påstande.

- 17 Rådet har den 27. juli 2017 afgivet interventionsindlæg.
- 18 Kommissionen har ved skrivelse stilet til Rettens Justitskontor den 12. september 2017 angivet ikke at have nogen bemærkninger til interventionsindlægget.
- 19 Sagsøgeren har den 12. september 2017 indgivet sine bemærkninger til interventionsindlægget til Rettens Justitskontor.
- 20 Sagsøgeren har den 28. juli 2017 indgivet replik til Rettens Justitskontor.
- 21 Kommissionen har den 6. oktober 2017 indgivet duplik til Rettens Justitskontor. Denne duplik indeholdt en begæring om at fjerne bilag C.3 til replikken fra sagens akter. Sagsøgeren har den 9. november 2017 fremsat sine bemærkninger til denne begæring.
- 22 Efter indgivelsen af replikken og inden retsmødet har sagsøgeren endvidere indleveret et dokument til Retten med nummeret E.1, som henviser til den procedure ved de nationale svenske toldmyndigheder, der angår den omhandlede import, og som danner grundlag for de tilsagnsfakturaer, som Kommissionen har annulleret. Kommissionen havde indledningsvis – i punkt 14 i bemærkningerne indgivet til Rettens Justitskontor den 23. januar 2019 – anmodet om, at Retten afviser dette bilag og fjerner det fra sagens akter som et nyt bevis. Denne institution har under retsmødet frafaldet sin formalitetsindsigelse.
- 23 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Den anfægtede forordnings artikel 2 annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.
 - Kommissionen og enhver intervenient, der gives tilladelse til at støtte denne i sagen, tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 24 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:
- Principalt afvises søgsmålet fra realitetsbehandling.
 - Subsidiært afvises det enkelte anbringende fra realitetsbehandling.
 - Mere subsidiært forkastes det enkelte anbringende som ugrundet, og Kommissionen frifindes derfor i det hele.
 - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 25 Rådet har nedlagt følgende påstande:
- Søgsmålet afvises fra realitetsbehandling.
 - Subsidiært frifindes Kommissionen, idet søgsmålet er retligt ugrundet.
 - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder sagsøgerens egne omkostninger.
- 26 Sagsøgeren har under retsmødet anmodet om, at sagerne T-781/17, Kraftpojkarna mod Kommissionen, og T-782/17, Wuxi Saijing Solar mod Kommissionen, bliver forenet med nærværende sag med henblik på den afgørelse, hvorved sagens behandling afsluttes. Som svar på et spørgsmål herom fra Retten har Kommissionen og Rådet modsat sig en sådan forening, idet de i det væsentlige har gjort gældende, at disse sager ikke har samme genstand. I henhold til artikel 68 i Rettens procesreglement har formanden for Rettens Fjerde Afdeling besluttet ikke at forene de nævnte sager med nærværende sag.

Retlige bemærkninger

Søgsmålets genstand

- 27 Indledningsvis skal det fastslås, at nærværende søgsmål – som det fremgår af sagsøgerens påstande – har til formål at opnå annullation af den anfægtede forordnings artikel 2, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. Dette søgsmål drejer sig derfor om, hvorvidt annullationen af tilsagnsfakturaerne fra sagsøgeren var lovlig, og om, hvilke konsekvenser der skal drages heraf, navnlig med hensyn til opkrævningen af den skyldige antidumping- og udligningstold. Følgelig drejer nærværende sag sig ikke om, hvorvidt det var med rette, at Kommissionen trak sin godtagelse af sagsøgerens tilsagn tilbage. Som Kommissionen med rette har bemærket, har sagsøgeren hverken anfægtet den anfægtede forordnings artikel 1, hvormed Kommissionen trak godtagelsen af tilsagnene tilbage, eller de procedureregler, der er fastsat i bl.a. denne samme forordnings artikel 3.

Formaliteten

Søgsmålets antagelse til realitetsbehandling

- 28 Kommissionen har, støttet af Rådet, anført, at søgsmålet bør afvises fra realitetsbehandling. Eftersom sagsøgeren kun har henvist til den anfægtede forordnings artikel 2, bør dette selskab godtgøre, at det har søgsmålskompetence i henhold til artikel 263 TEUF og derfor navnlig er umiddelbart berørt. Sagsøgeren bør også godtgøre en søgsmålsinteresse i forhold til den nævnte bestemmelse i den anfægtede forordning. Kommissionen har anført, at sagsøgeren hverken har godtgjort at være umiddelbart berørt eller at have søgsmålsinteresse, eftersom det ikke var dette selskab, men Seraphim Solar System GmbH, der skulle betale den skyldige antidumping- og udligningstold til de nationale myndigheder som en retsfølge af annullationen af de fakturaer, som sagsøgeren havde udstedt. Ifølge Kommissionen har den anfægtede forordning ikke i det foreliggende tilfælde konkret stillet sagsøgeren ugunstigt (jf. analogt dom af 16.3.1978, Unicme m.fl. mod Rådet, 123/77, EU:C:1978:73).
- 29 Kommissionen har angivet, at det påhvilede sagsøgeren at påvise, at den anfægtede forordnings artikel 2 havde direkte virkninger på dette selskabs retsstilling. Sagsøgeren har imidlertid kun anfægtet en særlig konsekvens af tilsidesættelsen af selskabets tilsagn og af tilbagetrækningen af dette tilsagn, nemlig det forhold, at en række tilsagnsfakturaer blev annulleret, og at en anden virksomhed derfor blev forpligtet til at betale antidumping- og udligningstold. Kommissionen har anført, at sagsøgeren har sammenblandet de krav, der gælder for søgsmålskompetence hvad angår den anfægtede forordning i sin helhed og forordningens artikel 2 i særdeleshed.
- 30 Ifølge Kommissionen er sagsøgeren ikke individuelt berørt. For det første er det ubestrideligt, at sagsøgeren ikke var adressat for den anfægtede forordnings artikel 2, der har en generel rækkevidde. Dernæst har Kommissionen fremhævet, at det at være nævnt i den anfægtede forordning i sin helhed ikke var afgørende. Ifølge Kommissionen blev der ikke ved den anfægtede forordning indført nogen antidumping- eller udligningstold. Importtolden på sagsøgerens produkt skulle således som udgangspunkt betales, men blev ikke opkrævet på grund af den fritagelse for opkrævning heraf, som skyldtes fremlæggelsen af tilsagnsfakturaer. Selv efter annullationen af disse fakturaer blev importtolden ikke opkrævet hos sagsøgeren men – som angivet i bilag I til den anfægtede forordning – hos virksomhederne Huashun Solar GmbH og Seraphim Solar System, idet disse virksomheder ifølge Kommissionen var de eneste, der var umiddelbart berørt af den ovennævnte bestemmelse.
- 31 Endelig har Kommissionen gjort gældende, at sagsøgeren heller ikke har søgsmålsinteresse. Ifølge Kommissionen har sagsøgeren ikke påvist, hvorledes en annullation af den anfægtede forordnings artikel 2 kunne give denne en fordel, når annullationen af fakturaerne ikke skabte nogen toldskyld for sagsøgeren og ikke fritog denne for nogen forpligtelse.

- 32 Sagsøgeren har bestridt Kommissionens og Rådets argumentation. Sagsøgeren har anført, at dette selskab er umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede forordning, at det har søgsmålsinteresse, og at det følgelig kan anlægge nærværende søgsmål.
- 33 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF gælder, at enhver fysisk eller juridisk person på det grundlag, der er omhandlet i samme artikels stk. 1 og 2, kan indbringe klage med henblik på prøvelse af retsakter, der er rettet til vedkommende, eller som berører denne umiddelbart og individuelt, samt af regelfastsættende retsakter, der berører vedkommende umiddelbart, og som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger.
- 34 Hvad angår betingelsen om at være individuelt berørt skal det bemærkes, at selv om det er rigtigt, at forordninger om indførelse af antidumpingtold ud fra kriterierne i artikel 263, stk. 4, TEUF efter deres art og rækkevidde er almenyldige, idet de finder anvendelse på de pågældende erhvervsdrivende i al almindelighed, er det ikke af den grund udelukket, at visse bestemmelser i disse forordninger kan berøre visse erhvervsdrivende individuelt (jf. kendelse af 21.1.2014, Bricmate mod Rådet, T-596/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:53, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis).
- 35 Det følger heraf, at retsakter om indførelse af antidumpingtold, uden at miste deres regelfastsættende karakter, under visse omstændigheder kan berøre visse erhvervsdrivende individuelt (jf. kendelse af 21.1.2014, Bricmate mod Rådet, T-596/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:53, præmis 24 og den deri nævnte retspraksis).
- 36 Hvad angår betingelsen om at være umiddelbart berørt skal det bemærkes, at betingelsen om, at en fysisk eller juridisk person skal være umiddelbart berørt af den afgørelse, der er genstand for søgsmålet således som fastsat i artikel 263, stk. 4, TEUF, kræver, at to kumulative kriterier er opfyldt, nemlig for det første at den anfægtede foranstaltning umiddelbart skal have indvirkning på den pågældendes retsstilling, og for det andet at foranstaltningen ikke må overlade et skøn til adressaterne, der skal gennemføre den, idet gennemførelsen skal ske helt automatisk og udelukkende i medfør af EU-reglerne uden anvendelse af andre mellemkommende regler (jf. kendelse af 14.1.2015, SolarWorld m.fl. mod Kommissionen, T-507/13, EU:T:2015:23, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis, stadfæstet ved kendelse af 10.3.2016, SolarWorld mod Kommissionen, C-142/15 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:163).
- 37 Hvad angår selskaber, der afgiver et tilsagn, er det i retspraksis fastslået, at afgørelser fra Kommissionen, der vedrører tilbagetrækning af godtagelsen af et tilsagn, og Rådets forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold på den pågældende eksportørs import kunne være genstand for den berørte eksportørs søgsmål ved Unionens retsinstanser (jf. kendelse af 14.1.2015, SolarWorld m.fl. mod Kommissionen, T-507/13, EU:T:2015:23, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).
- 38 De eksportører af det produkt, der er belagt med antidumpingtold, som tilregnes dumping, og som kan godtgøre, at de er blevet identificeret i institutionernes retsakter, kan anses for umiddelbart berørt af den forordning, der indfører den nævnte told (dom af 28.2.2019, Rådet mod Marquis Energy, C-466/16 P, EU:C:2019:156, præmis 54).
- 39 Det følger endvidere af retspraksis, at den omstændighed alene, at der træffes en national gennemførelsesforanstaltning til gennemførelse af den retsakt, som påstås annulleret, ikke gør det muligt at udelukke, at en privat sagsøger kan anses for at være umiddelbart berørt af den pågældende retsakt, dog på den betingelse, at den medlemsstat, der skal gennemføre denne retsakt, ikke har nogen selvstændige skønsbeføjelser (jf. i denne retning dom af 5.10.2005, Land Oberösterreich og Østrig mod Kommissionen, T-366/03 og T-235/04, EU:T:2005:347, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis). I en sådan situation gælder det således, at vedtagelsen af den nationale afgørelse har en automatisk karakter, og at sagsøgerens retsstilling skal anses for at være umiddelbart berørt af den anfægtede afgørelse (jf. i

denne retning dom af 10.9.2009, Kommissionen mod Ente per le Ville Vesuviane og Ente per le Ville Vesuviane mod Kommissionen, C-445/07 P og C-455/07 P, EU:C:2009:529, præmis 45 og 46 og den deri nævnte retspraksis).

- 40 Det skal endvidere bemærkes, at det fremgår af fast retspraksis, at et annulationsøgsmål anlagt af en fysisk eller juridisk person kun kan admitteres, såfremt sagsøgeren har en retlig interesse i, at den anfægtede retsakt annulleres (jf. i denne retning dom af 24.9.2008, Reliance Industries mod Rådet og Kommissionen, T-45/06, EU:T:2008:398, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).

– *Individuelt berørt*

- 41 I den foreliggende sag må det konstateres, at sagsøgeren er en eksporterende producent af det omhandlede produkt, som samarbejdede fuldt ud med Kommissionen i forbindelse med den undersøgelse, der førte til pålæggelse af antidumping- og udligningstolden, og hvis navn figurerer i gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og nr. 1239/2013, hvorved de nævnte toldformer blev indført, og i godtagelsen af tilsagnet.
- 42 Endvidere er sagsøgeren udtrykkeligt nævnt i den anfægtede forordning. For det første er sagsøgeren nævnt i artikel 1 i den anfægtede forordnings dispositive del, der vedrører tilbagetrækningen af de tilsagn, som Kommissionen tidligere havde godtaget. For det andet er sagsøgeren nævnt i 31. betragtning til denne samme forordning som den ene af de to eksporterende producenter, der havde udstedt de tilsagnsfakturaer, der er genstand for annullationen i artikel 2 i den anfægtede forordnings dispositive del. De fakturaer, der er tale om i den konkrete sag, var af sagsøgeren bestemt til virksomheden Seraphim Solar System. Den anfægtede forordning vedrører udelukkende overholdelsen af tilsagnene fra de to eksporterende producenter, som er nævnt ved navn, heriblandt sagsøgeren.
- 43 Under disse omstændigheder må sagsøgeren anses for at være individuelt berørt af den anfægtede forordning og af dennes artikel 2.

– *Umiddelbart berørt*

- 44 Efter at Kommissionen havde fastslået sagsøgerens tilsidesættelse af det afgivne tilsagn og trukket sin godtagelse af dette tilsagn tilbage, annullerede denne institution i den foreliggende sag i medfør af den anfægtede forordnings artikel 2 de tilsagnsfakturaer, som sagsøgeren havde udstedt, og som svarede til visse specifikke transaktioner, og Kommissionen fastslog i konsekvens heraf, at den endelige told, der skulle have været betalt for disse transaktioner, skulle opkræves. Herved havde de anfægtede bestemmelser umiddelbart indvirkning på sagsøgerens retsstilling. De konsekvenser, som de nationale toldmyndigheder skulle drage heraf, var i øvrigt fastsat i de nævnte bestemmelser, uden at disse myndigheder ifølge disse bestemmelser kunne omgøre annullationen af fakturaerne eller opkrævningen af den told, der skulle betales.
- 45 Under disse omstændigheder er sagsøgeren umiddelbart berørt af den anfægtede forordning, inklusive dennes artikel 2.

– *Søgsmålsinteresse*

- 46 Det skal fastslås, at det af Kommissionen påberåbte forhold, at toldskylden skal betales af importøren og ikke af den eksporterende producent, ikke er til hinder for, at sidstnævnte har en interesse i at opnå annullation af en retsakt, der ligger til grund for denne toldskyld.

- 47 Det skal hertil bemærkes, at det implicit, men nødvendigvis er anerkendt i retspraksis, at der kan ske realitetsbehandling af et søgsmål anlagt af en eksporterende producent til prøvelse af retsakter om tilbagetrækning af godtagelsen af et tilsagn og om indførelse af en endelig antidumpingtold på de produkter, som vedkommende fremstiller og eksporterer til EU-markedet (jf. i denne retning dom af 9.9.2010, Usha Martin mod Rådet og Kommissionen, T-119/06, EU:T:2010:369, som efter appel blev stadfæstet ved dom af 22.11.2012, Usha Martin mod Rådet og Kommissionen, C-552/10 P, EU:C:2012:736). I en lignende situation må det heraf udledes, at en sådan eksporterende producent ligeledes kan anfægte pålæggelsen af denne antidumpingtold på de produkter, som vedkommende allerede har eksporteret, og i forhold til hvilke Kommissionen har annulleret tilsagnsfakturaerne.
- 48 Ydermere er det med rette, at sagsøgeren har anført, at de anfægtede bestemmelser – idet de bidrager til at fordyre dette selskabs importprodukter – har en række negative følger på dets forretningsmæssige forbindelser med importøren af de omhandlede produkter, som søgsmålet kan fjerne, hvis sagsøgeren gives medhold.
- 49 Følgelig har sagsøgeren en søgsmålsinteresse i at nedlægge påstand om annullation af den anfægtede forordnings artikel 2. Søgsmålet skal anses for at kunne antages til realitetsbehandling.

Formaliteten med hensyn til sagsøgerens ulovlighedsindsigelse

- 50 Sagsøgeren har anført, at artikel 3, stk. 2, i gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og artikel 2, stk. 2, i gennemførelsesforordning nr. 1239/2013 er i strid med artikel 8, stk. 1, 9 og 10, og artikel 10, stk. 5, i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT 2009, L 343, s. 51), med senere ændringer, og med artikel 13, stk. 1, 9 og 10, og artikel 16, stk. 5, i Rådets forordning (EF) nr. 597/2009 af 11. juni 2009 om beskyttelse mod subsidieret indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT 2009, L 188, s. 93), eftersom Rådet – der handlede som udøvende myndighed og ikke som lovgiver – ikke kunne delegere beføjelsen til Kommissionen til at annullere tilsagnsfakturaerne alene ud fra en tilbagetrækning af godtagelsen af et tilsagn og heller ikke kunne pålægge toldmyndighederne at opkræve told af varer, der allerede var overgået til fri omsætning på Unionens toldområde.
- 51 Kommissionen har støttet af Rådet gjort gældende, at sagsøgerens ret til at fremsætte en ulovlighedsindsigelse efter artikel 277 TEUF er forældet i henhold til dom af 9. marts 1994, TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90), og af 15. februar 2001, Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101).
- 52 Kommissionen har i denne forbindelse anført, at sagsøgeren som eksporterende producent, der havde samarbejdet i antidumping- og antisubsidieundersøgelserne, havde en tidsbegrænset ret, som udløb den 3. marts 2014, til at anlægge et direkte søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF for at anfægte artikel 3, stk. 2, litra b), i gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og artikel 2, stk. 2, litra b), i gennemførelsesforordning nr. 1239/2013. Følgelig kan sagsøgeren ikke på nuværende tidspunkt fremsætte en ulovlighedsindsigelse efter artikel 277 TEUF for at anfægte disse bestemmelser.
- 53 Kommissionen har gjort gældende, at det følger af retssikkerhedsprincippet, at den endelige karakter af EU-institutionernes retsakter er til hinder for, at de kan anfægtes efter udløbet af den søgsmålsfrist til prøvelse af disse retsakter, der er fastsat i artikel 263 TEUF, og det selv når der er fremsat en ulovlighedsindsigelse efter artikel 277 TEUF mod de nævnte retsakter. Denne konklusion gælder ligeledes for forordninger om indførelse af antidumping- og udligningstold som følge af disses dobbelte karakter, idet de både er generelle retsakter og retsakter, som umiddelbart og individuelt kan berøre visse erhvervsdrivende.

- 54 Ifølge Kommissionen er det i den foreliggende sag ubestridt, at sagsøgeren havde fuldt kendskab til gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og nr. 1239/2013. Selv om sagsøgeren ikke indgik i stikprøven, havde dette selskab deltaget aktivt i den procedure, der førte til pålæggelsen af antidumping- og udligningstold, for at blive begunstiget i forhold til de eksporterende producenter, som ikke havde samarbejdet. Sagsøgeren var anført i bilagene til de nævnte forordninger. Under disse omstændigheder burde sagsøgeren i lighed med enhver anden påpasselig erhvervsdrivende være bekendt med, at Rådet havde bemyndiget Kommissionen til at annullere tilsagnsfakturaerne og til at pålægge toldmyndighederne at opkræve tolden for de fakturaer, der blev anset for at være i strid med tilsagnet, således at den frist, som sagsøgeren havde til at anfægte denne bemyndigelse – og dermed til at beskytte sin interesse i at anfægte de ovennævnte forordninger – udløb den 3. marts 2014.
- 55 Sagsøgeren har bestridt Kommissionens og Rådets argumentation.
- 56 Retten bemærker, at artikel 277 TEUF ifølge fast retspraksis er udtryk for et almindeligt princip, hvorefter hver part i en retssag, med henblik på at opnå annullation af en retsakt, som berører den pågældende umiddelbart og individuelt, er berettiget til at anfægte gyldigheden af tidligere retsakter fra institutionerne, som er hjemmel for den anfægtede retsakt, også selv om parten ikke var beføjet til i medfør af artikel 263 TEUF at anlægge direkte søgsmål til prøvelse af de nævnte retsakter, hvis retsvirkninger parten således er omfattet af, uden at have været i stand til at anlægge sag om ophævelse af dem (jf. dom af 6.3.1979, Simmenthal mod Kommissionen, 92/78, EU:C:1979:53, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis). Det fremgår endvidere af retspraksis, at en sagsøger kun kan fremsætte en ulovlighedsindsigelse, hvis der ikke foreligger noget andet tilgængeligt retsmiddel (jf. i denne retning dom af 9.3.1994, TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, præmis 17, af 15.2.2001, Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, præmis 37, og af 8.3.2007, Roquette Frères, C-441/05, EU:C:2007:150, præmis 40).
- 57 I modsætning til, hvad Kommissionen har hævdet, kan det i den foreliggende sag hverken fastslås, at sagsøgeren i medfør af artikel 263 TEUF kunne anfægte artikel 3, stk. 2, litra b), i gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og artikel 2, stk. 2, litra b), i gennemførelsesforordning nr. 1239/2013 umiddelbart efter disse bestemmelsers vedtagelse, eller at fristen for at anfægte disse bestemmelser udløb den 3. marts 2014.
- 58 Det skal i denne henseende fremhæves, at artikel 3 i gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og artikel 2 i gennemførelsesforordning nr. 1239/2013 udgjorde undtagelser til fordel for sagsøgeren derved, at der ikke skulle betales endelig antidumping- og udligningstold af de omhandlede produkter, der blev importeret til Unionen, forudsat at de i tilsagnene fastsatte betingelser blev opfyldt.
- 59 Hvad angår artikel 3, stk. 2, litra b), i gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og artikel 2, stk. 2, litra b), i gennemførelsesforordning nr. 1239/2013 må det desuden fastslås, at disse bestemmelser – som anført af sagsøgeren – alene havde til formål at give Kommissionen ret til at trække godtagelsen af de konkrete tilsagn tilbage og at annullere de tilhørende tilsagnsfakturaer.
- 60 For det første blev det imidlertid i denne henseende udtrykkeligt bestemt, at Kommissionen skulle benytte en fremgangsmåde med særlige foranstaltninger, nemlig med en tilbagetrækning af godtagelsen af et tilsagn i henhold til artikel 8, stk. 9, i forordning nr. 1225/2009 og artikel 13, stk. 9, i forordning nr. 597/2009, med en forordning eller med en afgørelse, hvor der blev henvist til bestemte transaktioner, og hvor de pågældende tilsagnsfakturaer blev erklæret ugyldige (jf. i denne retning kendelse af 14.1.2015, SolarWorld m.fl. mod Kommissionen, T-507/13, EU:T:2015:23, præmis 61). Situationen i den foreliggende sag er derfor ikke sammenlignelig med den situation, der forelå i dom af 28. februar 2017, Canadian Solar Emea m.fl. mod Rådet (T-162/14, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:124, præmis 47), som Kommissionen har henvist til under retsmødet ved at hævde, at sagsøgeren allerede fra deres vedtagelse kunne anfægte de bestemmelser, der er angivet i præmis 57 ovenfor.

- 61 For det andet – og som anført af sagsøgeren – var spørgsmålet på tidspunktet for vedtagelsen af artikel 3, stk. 2, litra b), i gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og artikel 2, stk. 2, litra b), i gennemførelsesforordning nr. 1239/2013 om, hvorvidt disse bestemmelser ville blive anvendt på sagsøgeren, rent hypotetisk.
- 62 Under disse omstændigheder kunne sagsøgeren ikke anses for at have været umiddelbart berørt af artikel 3, stk. 2, litra b), i gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og artikel 2, stk. 2, litra b), i gennemførelsesforordning nr. 1239/2013 inden den konkrete anvendelse af disse bestemmelser, som var rettet mod samtlige de virksomheder, der havde afgivet de omhandlede tilsagn. Sagsøgeren havde heller ikke en interesse i at anfægte disse bestemmelsers lovlighed ved et annullationssøgsmål i den periode, som Kommissionen har anført, og som udløb den 3. marts 2014. Nærmere bestemt kunne sagsøgerens søgsmålsinteresse i forhold til ovennævnte bestemmelser ikke støttes på den blotte eventualitet, at Kommissionen ville tilbagetrække godtagelsen af dette selskabs tilsagn efterfulgt af en tilbagetrækning af tilsagnsfakturaerne. Sagsøgeren havde ingen grund til at forvente at komme i en sådan hypotetisk situation.
- 63 Desuden skal det fremhæves, at de bestemmelser, der er omfattet af ulovlighedsindsigelsen i den foreliggende sag – til forskel fra dom af 15. februar 2001, *Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101, præmis 37)*, som Kommissionen har henvist til – ikke havde karakter af en individuel afgørelse. Der er derimod tale om bestemmelser af generel karakter, som skulle følges op af efterfølgende gennemførelsesforanstaltninger, der eventuelt kunne være til skade for sagsøgerens interesser (jf. analogt dom af 16.3.1978, *Unicme m.fl. mod Rådet, 123/77, EU:C:1978:73, præmis 11-18*). Hverken det forhold, at sagsøgeren var anført i bilagene til gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og nr. 1239/2013, eller det forhold, at sagsøgeren burde være bekendt med, at Rådet havde bemyndiget Kommissionen til at annullere tilsagnsfakturaerne, bevirkede, at det blev muligt for dette selskab at anfægte de bestemmelser, der er angivet i præmis 57 ovenfor, umiddelbart efter disse bestemmelsers vedtagelse.
- 64 Da der ikke forelå nogen søgsmålsinteresse i forhold til disse bestemmelser i gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og nr. 1239/2013 umiddelbart efter disse bestemmelsers vedtagelse, er der således ikke noget til hinder for, at sagsøgeren i forbindelse med nærværende søgsmål fremsætter en ulovlighedsindsigelse mod dem.

Realiteten

- 65 Sagsøgeren har til støtte for sit søgsmål fremsat et enkelt anbringende. Sagsøgeren har i det væsentlige gjort gældende, at Kommissionen med den anfægtede forordning har tilsidesat antidumpinggrundforordningens artikel 8, stk. 1, 9 og 10, og artikel 10, stk. 5, samt antisubsidiegrundforordningens artikel 13, stk. 1, 9 og 10, og artikel 16, stk. 5, ved at annullere en række tilsagnsfakturaer og ved dernæst at pålægge toldmyndighederne at opkræve told, som om ingen tilsagnsfaktura var blevet udstedt og tilsendt toldvæsenene på det tidspunkt, hvor varerne overgik til fri omsætning.
- 66 Sagsøgeren har tillige støttet sit søgsmål på en ulovlighedsindsigelse mod artikel 3, stk. 2, i gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og mod artikel 2, stk. 2, i gennemførelsesforordning nr. 1239/2013 på grund af en angivelig tilsidesættelse af artikel 8 og artikel 10, stk. 5, i forordning nr. 1225/2009 og af artikel 13 og artikel 16, stk. 5, i forordning nr. 597/2009, således som de var gældende på tidspunktet for vedtagelsen af gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og nr. 1239/2013.
- 67 Indledningsvis skal det fastslås, at de omhandlede bestemmelser, der falder ind under antidumpinggrundforordningen og antisubsidiegrundforordningen (jf. præmis 65 ovenfor), som var gældende på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede forordning, i det væsentlige er identiske med de bestemmelser, der falder ind under forordning nr. 1225/2009 og nr. 597/2009 (jf. præmis 66

ovenfor), hvad angår de forhold, der er relevante for analysen af den foreliggende sag. Der vil derfor i det følgende i dommen blive henvist til grundforordningerne, undtagen når bestemmelserne i forordning nr. 1225/2009 og nr. 597/2009 – når de eventuelt finder anvendelse eller påberåbes – afviger fra grundforordningerne. Det skal bemærkes, at selv om gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og nr. 1239/2013 blev vedtaget af Rådet, som dengang i medfør af forordning nr. 1225/2009 og nr. 597/2009 var tillagt en gennemførelsesbeføjelse til at indføre endelig told, blev denne kompetence overført til Kommissionen ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 37/2014 af 15. januar 2014 om ændring af visse forordninger vedrørende den fælles handelspolitik for så vidt angår procedurerne for vedtagelse af visse foranstaltninger (EUT 2014, L 18, s. 1).

- 68 Sagsøgeren har gjort gældende, at det fremgår af antidumpinggrundforordningens artikel 8 og af antisubsidiegrundforordningens artikel 13, at når pristilsagn er blevet godtaget, skal der – alt efter tilfældet – ikke pålægges midlertidig told eller endelig told, så længe disse tilsagn er i kraft. Når godtagelsen af et tilsagn trækkes tilbage, efter det er blevet opdaget, at en af de eksporterende producenter, der har afgivet tilsagnet, har tilsidesat visse vilkår i dette, fremgår det derimod af antidumpinggrundforordningens artikel 8, stk. 9, og af antisubsidiegrundforordningens artikel 13, stk. 9, at den told, der ikke er blevet pålagt på grund af godtagelsen af tilsagnet, automatisk skal pålægges. Ifølge sagsøgeren vedrører denne told imidlertid udelukkende den import, der foretages fra og med datoen for tilbagetrækningen af tilsagnet. Dette fremgår ligeledes af Kommissionens praksis. Det er først for nyligt, at Kommissionen ved to lejligheder har annulleret tilsagnsfakturaer af den type, der er indeholdt i den anfægtede forordning.
- 69 Sagsøgeren har fremført, at der kun findes to undtagelser, hvorefter Kommissionen kan pålægge told med tilbagevirkende kraft. Den første undtagelse vedrører de tilfælde, hvor betingelserne i antidumpinggrundforordningens artikel 8, stk. 10, og i antisubsidiegrundforordningens artikel 13, stk. 10, er opfyldt. Når Kommissionen har mistanke om, at et tilsagn er blevet tilsidesat, kan den beslutte at pålægge midlertidig told, som kan opkræves endeligt, når mistanken om en tilsidesættelse er blevet bekræftet.
- 70 Den anden undtagelse angår ifølge sagsøgeren de situationer, hvor importen er blevet registreret i overensstemmelse med antidumpinggrundforordningens artikel 10, stk. 5, og antisubsidiegrundforordningens artikel 16, stk. 5. Hvis det pålægges toldmyndighederne at registrere importen, kan den endelige told pålægges med tilbagevirkende kraft fra og med datoen for registreringen, forudsat at denne registrering er sket højst 90 dage før pålæggelsen af den midlertidige told.
- 71 Ifølge sagsøgeren har Kommissionen selv tilkendegivet, at der ikke var noget retsgrundlag for en tilbagetrækning af tilsagnsfakturaerne med tilbagevirkende kraft. Sagsøgeren har bestridt, at Kommissionen i den foreliggende sag kan hævde, at den tilbagetrækning af godtagelsen af tilsagnet, der var forbundet med annullationen af tilsagnsfakturaerne, ikke havde nogen tilbagevirkende kraft, eftersom antidumpingundersøgelsen var blevet afsluttet. Sagsøgeren har kritiseret Kommissionen for at have foretaget en fejlagtig fortolkning af de relevante bestemmelser.
- 72 Sagsøgeren har i replikken tilføjet, at toldtilsyn og toldkontrol er kompetencer, der henhører under medlemsstaternes toldmyndigheder i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9. oktober 2013 om EU-toldkodeksen (EUT 2013, L 269, s. 1, herefter »EU-toldkodeksen«).
- 73 Kommissionen har i det væsentlige gjort gældende, at Rådet ved gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og nr. 1239/2013 kunne bemyndige denne institution til at annullere tilsagnsfakturaer og til at pålægge de nationale toldmyndigheder at opkræve told for import foretaget i strid med vilkårene i et tilsagn.

- 74 I første omgang har Kommissionen anført, at et pristilsagn er et tilsagn om at opnå resultater. En eksportør, der har vist sig at have praktiseret dumping eller modtaget udligningsberettigede subsidier, kan afgive et tilsagn om at hæve prisen på sin eksport, således at de skadelige virkninger af de nævnte former for praksis fjernes, idet dette prisniveau attesteres ved udstedelse af tilsagnsfakturaer. Eksportøren skal dog overholde sit tilsagn for fortsat at kunne blive fritaget for den antidumping- eller udligningstold, som normalt ville skulle betales for de pågældende dumpingprodukter eller subsidierede produkter. Et tilsagn udgør således en undtagelse til de betingelser, som normalt gælder for de pågældende produkter. Når der ikke fremlægges en tilsagnsfaktura, eller når det efterfølgende opdages, at denne tilsagnsfaktura ikke opfyldte de opstillede krav, skal der derimod atter pålægges antidumpingtold eller udligningstold, og de nationale toldmyndigheder skal opkræve disse toldformer. Kommissionen har anført, at et tilsagn skal undergives en streng fortolkning, eftersom det udgør en undtagelse og et ømtåleligt arrangement. At indgå et tilsagn udgør en risiko for Kommissionen, hvortil kommer vanskeligheden ved at kontrollere dette tilsagn. Enhver part, som godtager et tilsagn, skal sikre, at tilsagnet faktisk overholdes, og skal føre et effektivt tilsyn med dets gennemførelse i et tillidsfuldt samarbejde med Kommissionen.
- 75 Domstolen har af disse grunde anerkendt, at EU-institutionerne kunne godkende, forkaste og definere vilkårene i et pristilsagn på grundlag af deres lovbestemte skønsbeføjelser. Kommissionen kan følgelig pålægge sanktioner for enhver tilsidesættelse af et tilsagn eller af forpligtelsen til at samarbejde i forbindelse med dets gennemførelse ved at trække sin godtagelse af dette tilsagn tilbage og ved at pålægge antidumping- og udligningstold på grundlag af de faktiske omstændigheder, der blev fastslået under den undersøgelse, der førte til tilsagnet om priserne, jf. antidumpinggrundforordningens artikel 8, stk. 7 og 9, og antisubsidiegrundforordningens artikel 13, stk. 7 og 9. Denne sanktionsbeføjelse indbefatter en beføjelse til at annullere tilsagnsfakturaerne.
- 76 I anden omgang har Kommissionen bestridt sagsøgerens argument om, at Rådet ikke ved gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og nr. 1239/2013 kunne bemyndige denne institution til at annullere tilsagnsfakturaer vedrørende varer, der allerede var overgået til fri omsætning, idet der ikke var fastsat en sådan mulighed i antidumpinggrundforordningen og i antisubsidiegrundforordningen.
- 77 For det første har Kommissionen i denne henseende anført, at den havde som overordnet opgave at føre tilsyn med de tilsagn, der var blevet godtaget i medfør af antidumpinggrundforordningens artikel 8 og antisubsidiegrundforordningens artikel 13, om nødvendigt med bistand fra medlemsstaternes toldmyndigheder. Kommissionen har anført, at disse bestemmelser ikke er til hinder for en annullation af tilsagnsfakturaer, men blot ikke indeholder nogen henvisning til denne annullation.
- 78 For det andet indeholder antidumpinggrundforordningens artikel 8, stk. 9, og antisubsidiegrundforordningens artikel 13, stk. 9, ifølge Kommissionen ikke nogen definition af karakteren af tilsidesættelserne af tilsagnet, og disse bestemmelser indeholder ikke nogen fastlæggelse af de omstændigheder, hvorunder godtagelsen af tilsagnet bør trækkes tilbage. Det tilkommer institutionerne at opstille visse overensstemmelseskrav, da udstedelsen af tilsagnsfakturaer kun er et eksempel blandt andre. Retsgrundlaget for at fastsætte disse tekniske betingelser i forordningerne om indførelse af endelig told findes i antidumpinggrundforordningens artikel 14, stk. 1, og i antisubsidiegrundforordningens artikel 24, stk. 1, hvorefter tolden opkræves »af medlemsstaterne i den form og i overensstemmelse med den sats og de øvrige kriterier, der er fastsat i den forordning, hvorved tolden indføres«. Muligheden for at bemyndige Kommissionen til at annullere tilsagnsfakturaer følger af denne institutions overordnede opgave med at føre tilsyn med tilsagnene, af Rådets beføjelse til at fastsætte »øvrige kriterier« for opkrævningen af de omhandlede toldformer og af de eksporterende producenters pligt til at muliggøre et tilsyn inden for rammerne af et tillidsfuldt forhold til Kommissionen, eftersom denne institution er afhængig af, at de fremlagte dokumenter er pålidelige.

- 79 For det tredje har Kommissionen gjort gældende, at pligten til at fremlægge tilsagnsfakturaer og annullation af disse fakturaer ved manglende overensstemmelse med de afgivne tilsagn ikke er noget nyt. I den foreliggende sag har Kommissionen anført at have gjort brug af sin beføjelse til at tilbagetrække godtagelsen af tilsagnet og erklære de tilsvarende fakturaer ugyldige, idet den gav sagsøgeren en passende begrundelse for sin afgørelse. En antidumping- eller udligningstold, som i et sådant scenarie skal betales på grund af en annulleret tilsagnsfaktura, har alene til formål at lovliggøre omstændighederne. Annullationen af tilsagnsfakturaerne tilsigter at gøre de af Kommissionen godtagne pristilsagn mere effektive og afspejler og kompletterer de nationale toldmyndigheders kompetence med et supplerende redskab, der gør det muligt at opkræve tolden, når et tilsagn tilsidesættes.
- 80 For det fjerde kan sagsøgeren ifølge Kommissionen ikke påberåbe sig retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Kommissionen har anført, at fritagelsen for antidumping- og udligningstold ikke udgjorde en endelig situation på tidspunktet for varernes overgang til fri omsætning. Endvidere var det lige fra starten angivet for sagsøgeren i klare retsregler, at der var en mulighed for, at tilsagnsfakturaerne kunne blive annulleret, navnlig ved tilsidesættelse af tilsagnet.
- 81 Kommissionen har gjort gældende, at det er de nationale toldmyndigheder, der skal vurdere, hvorvidt de er i stand til at opkræve toldafgifterne for de fakturaer, for hvilke forældelsesfristen på tre år i EU-toldkodeksens artikel 103, stk. 2, er udløbet, således som anvendt på den omhandlede told ved hjælp af artikel 1, stk. 3, i gennemførelsesforordning nr. 1238/2013, sammenholdt med antidumpinggrundforordningens artikel 14, stk. 1. Den tilsvarende artikel i antisubsidiegrundforordningen er artikel 24, stk. 1. Kommissionen har navnlig anført, at der ikke var tale om nogen tilbagevirkende kraft i EU-rettens forstand, eftersom virkningerne af disse annullationer ikke fandt tidsmæssig anvendelse på en dato forud for den 23. april 2014, dvs. på datoen for fremlæggelsen af den første tilsagnsfaktura fra sagsøgeren, og endnu mindre den 4. december 2013, dvs. på datoen for pålæggelsen af tolden på det omhandlede produkt.
- 82 Ifølge Kommissionen er det i denne sammenhæng, og henset til princippet om beskyttelse af EU's egne indtægter, oplagt, at når der fremlægges ukorrekte eller mangelfulde tilsagnsfakturaer, gælder den almindelige antidumping- eller udligningstold, der skal betales af den pågældende eksporterende producent, som om vedkommende ikke havde fremlagt nogen tilsagnsfaktura, og at den told, der ikke er blevet betalt på grund af fremlæggelsen af disse tilsagnsfakturaer, derfor skal betales, som om der ikke havde foreligget nogen fritagelse.
- 83 For det femte og hvad angår bestemmelserne i antidumpinggrundforordningens artikel 10, stk. 5, og i antisubsidiegrundforordningens artikel 16, stk. 5, er Kommissionen enig i, at de ikke dækker den anfægtede praksis.
- 84 I tredje omgang har Kommissionen anført, at der aldrig har været nogen praksis bestående i at fritage import, der blev gennemført inden tilbagetrækningen af godtagelsen af et tilsagn, for antidumping- eller udligningstold. De eneste tilfælde, hvor tilsagnsfakturaer ikke er blevet annulleret, er ikke omfattet af den af sagsøgeren beskrevne kategori. Selv om en sådan praksis havde eksisteret, ville dette ikke havde haft nogen indvirkning på lovligheden af den anfægtede forordning. I denne sammenhæng skal stævningens punkt 33 afvises fra realitetsbehandling, da det er i strid med procesreglementets artikel 76, litra f), eftersom der ikke er blevet fremlagt nogen beviser.
- 85 Kommissionen har anført, at sagsøgerens standpunkt kan sammenfattes således, at den eneste retsvirkning af en tilsidesættelse af et tilsagn er, at dette tilsagn tilbagetrækkes for fremtiden. Alle de transaktioner, der er støttet på tilsidesættelser foretaget før vedtagelsen af en afgørelse om tilbagetrækning, er beskyttede. Kommissionen har imidlertid fremhævet, at intet i EU-retten begrundet en så vidtgående beskyttelse af en erhvervsdrivende, der tilsidesætter de forpligtelser, som denne frivilligt har accepteret, navnlig ikke når vedkommende på forhånd er blevet informeret om konsekvenserne af sådanne handlinger.

- 86 Kommissionen har i duplikken i det væsentlige anført, at sagsøgeren og denne institution er enige om, at der i princippet kan indføres antidumping- og udligningstold allerede fra tilsidesættelsen af tilsagnet. Uenigheden angår alene den metode, der skal anvendes i denne henseende. Kommissionen anser det for nytteløst at anvende registrering og midlertidig told, når undersøgelsen er blevet afsluttet, og når der er blevet indført endelig told. Den af sagsøgeren foreslåede metode tager ikke højde for, at Kommissionen først kan påbegynde registreringen efter at have opdaget en tilsidesættelse af et tilsagn. Kommissionen har anført at have fulgt den hensigtsmæssige procedure. En annullation af tilsagnsfakturaen er således den eneste måde til at opkræve told fra og med den faktuelle begivenhed, der udgør tilsidesættelsen. Kommissionen har tillige anført, at der bør sondres mellem en indførelse af told og en suspension af opkrævningen af denne told. Situationen i den konkrete sag falder ind under det sidstnævnte scenarie.
- 87 Hvad angår sagsøgerens argument om, at toldtilsyn og toldkontrol er kompetencer, der henhører under medlemsstaternes toldmyndigheder, har Kommissionen gjort gældende, at dette argument er blevet fremført for første gang i replikken og derfor skal afvises fra realitetsbehandling på grundlag af procesreglementets artikel 84, stk. 1. Under alle omstændigheder er argumentet ugrundet.
- 88 Kommissionen har gjort gældende, at det er ubestridt, at den havde pålagt toldmyndighederne at opkræve forfalden antidumping- og udligningstold på importen af det omhandlede produkt i henhold til den anfægtede forordnings artikel 2. Denne institution har fremført, at den – uden at have forsøgt uretmæssigt at tiltage sig de nationale myndigheders kompetencer – havde påtaget sig den opgave at gennemføre visse aktiviteter vedrørende kontrol og efterprøvning af overensstemmelse, i kraft af de beføjelser, der er fastsat i antidumpinggrundforordningens artikel 14, stk. 1, og i antisubsidiegrundforordningens artikel 24, stk. 1, for derved at beskytte EU's egne indtægter.
- 89 Endelig har Kommissionen angivet, at sagsøgerens argument om, at Kommissionen og Rådet som udøvende myndighed udvidede Kommissionens beføjelser ud over, hvad der var tilladt efter traktaterne og den afledte ret, skal afvises fra realitetsbehandling, idet der er tale om et nyt anbringende, som er blevet fremført for første gang i replikken, hvilket er i strid med kravene i procesreglementets artikel 84, stk. 1. Under alle omstændigheder er dette argument ifølge Kommissionen uklart med hensyn til, på hvilken måde Rådet skulle have udvidet Kommissionens kompetencer.
- 90 Rådet har i det væsentlige støttet Kommissionens argumentation. For det første har Rådet anført, at den korrekte fortolkning af antidumpinggrundforordningens artikel 8, stk. 9, og af antisubsidiegrundforordningens artikel 13, stk. 9, viser, at disse bestemmelser tillader annullation af tilsagnsfakturaer. For det andet har Rådet gjort gældende, at de ovennævnte forordninger giver et retsgrundlag for, at EU-institutionerne kan opstille overensstemmelseskrav til administrationen af pristilsagn. For det tredje stemmer klausulerne om annullation af tilsagnsfakturaer ifølge Rådet overens med EU-institutionernes praksis. For det fjerde har Rådet fremført, at en annullation af tilsagnsfakturaer ikke er ensbetydende med en pålæggelse af antidumping- og udligningstold med tilbagevirkende kraft, hvilket ville være i strid med EU-retten.
- 91 Sagsøgeren har bestridt såvel Kommissionens som Rådets argumentation.

De retlige rammer for sagsøgerens tilsagn og tilsagnsfakturaer

- 92 Der skal erindres om, at det følger af antidumpinggrundforordningens artikel 8, stk. 1, at hvor det er fastslået, at der finder dumping sted og forvoldes skade som følge heraf, kan Kommissionen godtage tilfredsstillende frivillige tilsagn fra en eksportør om at ændre sine priser for at undgå, at pågældende produkter eksporteres til dumpingpriser, hvis Kommissionen finder det godtgjort, at dumpingimportens skadelige virkninger dermed bringes til ophør ved dette tilsagn.

- 93 I den foreliggende sag skal det for det første fastslås, at den endelige antidumping- og udligningstold blev fastsat med satser, der blev præciseret efter virksomhedskategorier, navnlig ud fra det forhold, at der var tale om virksomheder, der havde samarbejdet i undersøgelsen. For det andet bevirkede godtagelsen af de omhandlede tilsagn, at de pågældende virksomheder blev fritaget for betaling af den endelige antidumping- og udligningstold, således som det fremgik af artikel 3, stk. 1, i og af 438. betragtning til gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 såvel som af artikel 2, stk. 1, i og af 865. betragtning til gennemførelsesforordning nr. 1239/2013.
- 94 Det er i denne henseende allerede blevet fastslået i retspraksis om fortolkningen af den ordning, der gjaldt for tilsagn i henhold til forordning nr. 1225/2009, at det ikke er som følge af vedtagelsen af afgørelsen om godtagelse af tilsagn, at den import, der er omfattet af disse tilsagn, er fritaget for antidumpingtold, eftersom fritagelsen følger af de bestemmelser, der vedtages af enten Kommissionen i den ændrede midlertidige antidumpingforordning eller af Rådet i den endelige antidumpingforordning til gennemførelse af de af Kommissionen godtagne tilsagn. En sådan forpligtelse hviler på Rådet i henhold til artikel 9, stk. 5, i forordning nr. 1225/2009, der bestemmer, at en forordning skal indføre en endelig antidumpingtold på import af en vare, for hvilken der er konstateret dumping og deraf følgende skade, med undtagelse af indførsel fra leverandører, der har afgivet pristilsagn, som i givet fald er blevet godtaget (kendelse af 14.1.2015, SolarWorld m.fl. mod Kommissionen, T-507/13, EU:T:2015:23, præmis 48).
- 95 Det skal konstateres, at selv om der er vedtaget en afgørelse om godtagelse af et tilsagn, er den midlertidige eller endelige antidumpingtold i henhold til artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 1225/2009 kun pålagt ved forordning, og denne bestemmelse fastsætter ligeledes, at medlemsstaternes opkrævning af tolden foretages i overensstemmelse med de øvrige kriterier, der er fastsat i den forordning, hvorved tolden indføres, herunder de betingelser, der er fastsat til gennemførelse af de godtagne tilsagn (kendelse af 14.1.2015, SolarWorld m.fl. mod Kommissionen, T-507/13, EU:T:2015:23, præmis 49). Artikel 24, stk. 1, i forordning nr. 597/2009 er i det væsentlige omfattet af den samme fremgangsmåde.
- 96 For det første er det i øvrigt fastsat, at Kommissionen er forpligtet til at kontrollere, at tilsagnene bliver overholdt, om nødvendigt med medlemsstaternes toldmyndigheders medvirken, jf. artikel 8, stk. 9, i forordning nr. 1225/2009 og artikel 13, stk. 9, i forordning nr. 597/2009. Det er endvidere åbenlyst, at Kommissionens gennemførelse af kontrollen med tilsagnene afhænger af troværdigheden af de dokumenter, som fremsendes i forbindelse med udøvelsen af det tilsagn, som den pågældende eksportør har indgået aftale om (dom af 22.11.2012, Usha Martin mod Rådet og Kommissionen, C-552/10 P, EU:C:2012:736, præmis 35).
- 97 For det andet følger det af formålet med artikel 8 i forordning nr. 1225/2009, at sagsøgeren i henhold til det tilsagn, denne havde afgivet, også var forpligtet til ikke alene at sikre den faktiske overholdelse heraf, men ligeledes at foretage en effektiv overvågning af gennemførelsen af dette tilsagn i samarbejde med Kommissionen inden for rammerne af det tillidsforhold, som denne institutions godtagelse af et sådant tilsagn bygger på (jf. i denne retning dom af 22.11.2012, Usha Martin mod Rådet og Kommissionen, C-552/10 P, EU:C:2012:736, præmis 24). Denne samme logik gælder analogt for tilsagn i forbindelse med udligningstold, jf. artikel 13 i forordning nr. 597/2009, eftersom deres formål svarer til formålet med de tilsagn, der afgives inden for rammerne af antidumpinggrundforordningen.
- 98 Som påpeget af Kommissionen skal et pristilsagn fra en virksomhed desuden anses for at være en resultatforpligtelse, der skal overholdes og attesteres navnlig ved udstedelse af tilsagnsfakturaer i tilknytning til importen af de pågældende produkter til Unionen. Artikel 3, stk. 1, litra b), i gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og artikel 2, stk. 1, litra b), i gennemførelsesforordning nr. 1239/2013 indeholder udtrykkelige henvisninger til tilsagnsfakturaerne. Som anført af Kommissionen er indholdet af tilsagnsfakturaerne og eksporttilsagnscertifikaterne fastsat i bilag III og IV til gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og i bilag 2 og 3 til gennemførelsesforordning nr. 1239/2013.

- 99 Endelig fremgår det af retspraksis, at det er nødvendigt at sikre en fyldestgørende kontrol med tilsagnene (jf. i denne retning dom af 25.1.2017, Rusal Armenal mod Rådet, T-512/09 RENV, EU:T:2017:26, præmis 178).

De virkninger, der er knyttet til Kommissionens tilbagetrækning af godtagelsen af tilsagnet og til annullationen af tilsagnsfakturaerne i den anfægtede forordning

- 100 Indledningsvis skal det bemærkes, at antidumpinggrundforordningens artikel 8, stk. 1, andet afsnit, har følgende ordlyd:

»[...] [S]å længe tilsagnene gælder, finder en midlertidig told, der er indført af Kommissionen i henhold til artikel 7, stk. 1, eller eventuelt en endelig told, der er indført i henhold til artikel 9, stk. 4, ikke anvendelse på den relevante indførsel af den pågældende vare, som er fremstillet af de virksomheder, der henvises til i Kommissionens afgørelse om godtagelse af tilsagn med efterfølgende ændringer [...]«

- 101 Affattelsen af antisubsidiegrundforordningens artikel 13, stk. 1, andet afsnit, er i det væsentlige identisk.

- 102 Dernæst er følgende angivet i antidumpinggrundforordningens artikel 8, stk. 9:

»Hvis en part i et tilsagn misligholder tilsagnet eller trækker det tilbage, eller hvis Kommissionen trækker godtagelsen af tilsagnet tilbage, tilbagetrækkes godtagelsen af tilsagnet ved Kommissionens afgørelse eller forordning, og den midlertidige told, der er indført af Kommissionen i henhold til artikel 7, eller den endelige told, der er indført af Kommissionen i henhold til artikel 9, stk. 4, finder automatisk anvendelse, forudsat at den pågældende eksportør har haft lejlighed til at fremsætte bemærkninger, undtagen i de tilfælde, hvor denne eksportør selv har trukket et tilsagn tilbage. [...]«

- 103 Affattelsen af antisubsidiegrundforordningens artikel 13, stk. 9, er i det væsentlige identisk.

- 104 18. og 19. betragtning til Rådets forordning (EF) nr. 461/2004 af 8. marts 2004 om ændring af forordning (EF) nr. 384/96 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab, og af forordning (EF) nr. 2026/97 om beskyttelse mod subsidieret indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT 2004, L 77, s. 12), som førte til vedtagelsen af en ændring af affattelsen af de bestemmelser, der er relevante for den foreliggende tvist, har følgende ordlyd:

»(18) I artikel 8, stk. 9, i antidumpinggrundforordningen fastsættes det bl.a., at hvis en part trækker et tilsagn tilbage, indføres der i overensstemmelse med artikel 9 en endelig told på grundlag af de faktiske omstændigheder, der blev fastlagt i forbindelse med den undersøgelse, som førte til afgivelsen af det pågældende tilsagn. Denne bestemmelse har resulteret i en tidskrævende dobbelt procedure bestående af både en kommissionsafgørelse om tilbagetrækning af godtagelsen af tilsagnet og en rådsforordning om genindførelse af tolden. I betragtning af at denne bestemmelse ikke giver Rådet nogen skønsbeføjelse med hensyn til hverken indførelsen af en told, der skal indføres som følge af en misligholdelse eller tilbagetrækning af et tilsagn, eller fastsættelsen af toldsatsen, forekommer det hensigtsmæssigt at ændre bestemmelserne i artikel 8, stk. 1, 5 og 9, med henblik på at præcisere Kommissionens ansvar og gøre det muligt med en enkelt retsakt at tilbagetrække et tilsagn og bringe tolden i anvendelse. Det er også nødvendigt at sikre, at tilbagetrækningsproceduren afsluttes inden for en frist på almindeligvis seks måneder og under ingen omstændigheder over ni måneder med henblik på at sikre en korrekt håndhævelse af de gældende foranstaltninger.

(19) [18.] [b]etragtning [...] gælder tilsvarende for tilsagn i henhold til artikel 13 i antisubsidiegrundforordningen.«

105 Endelig er antidumpinggrundforordningens artikel 8, stk. 10, affattet som følger:

»Der kan indføres en midlertidig told i overensstemmelse med artikel 7 på grundlag af de foreliggende oplysninger, hvis der er grund til at antage, at et tilsagn misligholdes, eller hvis der er tale om misligholdelse eller tilbagetrækning af et tilsagn, hvor den undersøgelse, der førte til afgivelsen af tilsagnet, ikke var fuldført.«

106 Affattelsen af antisubsidiegrundforordningens artikel 13, stk. 10, er i det væsentlige identisk.

107 Uenigheden mellem parterne består i fortolkningen af virkningerne af disse bestemmelser. På den ene side er Kommissionen og Rådet af den opfattelse, at en tilbagetrækning af godtagelsen af tilsagnene bevirker, at der vendes tilbage til den oprindelige situation i den forstand, at den endelige antidumping- og udligningstold, der vedrører de annullerede tilsagnsfakturaer, herefter skal betales i fuldt omfang.

108 På den anden side har sagsøgeren gjort gældende, at antidumping- og udligningstold udelukkende kan indføres for fremtiden, dvs. fra og med tidspunktet for Kommissionens tilbagetrækning af godtagelsen af tilsagnene, ud over visse undtagelser, som er udtrykkeligt fastsat i antidumpinggrundforordningen og i antisubsidiegrundforordningen.

109 Kommissionen har i det væsentlige gjort gældende, at den endelige antidumping- eller udligningstold under disse omstændigheder »på ny finder anvendelse«. Den har anført, at situationen i den konkrete sag er analog med den situation, hvor en importør med henblik på toldklarering fremlægger en tilsagnsfaktura, som ikke er blevet underskrevet af en anvisningsberettiget for den eksporterende producent, eller som frembyder andre uregelmæssigheder. Kommissionen har tillige henvist til visse situationer, som – hvor der foreligger bevis for præferenceoprindelse – er omfattet af toldfritagelser, og hvor en efterfølgende kontrol viser, at der med urette er blevet indrømmet en præferencetakst, nemlig dom af 7. december 1993, Huygen m.fl. (C-12/92, EU:C:1993:914, præmis 19), og af 9. marts 2006, Beemsterboer Coldstore Services (C-293/04, EU:C:2006:162, præmis 34). I samme retning har Kommissionen i retsmødet i det væsentligste henvist til, at EU-institutionerne i tilfælde af en tilbagetrækning af en godtagelse af tilsagn har givet de nationale myndigheder instrukser om at opkræve den gældende told eller med andre ord at »nulstille transaktionen«. Der er således tale om at pålægge importen den oprindelige endelige antidumping- og antisubsidietold således som fastsat efter antidumpinggrundforordningens artikel 9, stk. 4, og antisubsidiegrundforordningens artikel 15, stk. 1.

110 Sagsøgeren har ikke bestridt, at EU-institutionerne kan godkende, forkaste og definere vilkårene i et pristilsagn på grundlag af deres skønsbeføjelser. Sagsøgeren har heller ikke bestridt de skønsbeføjelser, som EU-institutionerne har med hensyn til at tilbagetrække godtagelsen af et tilsagn.

111 Med henblik på at gøre gældende, at det kun under meget præcise omstændigheder var muligt at anvende antidumpingforanstaltninger og endelig udligningstold med tilbagevirkende kraft, har sagsøgeren derimod henvist til antidumpinggrundforordningens artikel 8, stk. 10, og nærmere bestemt til denne samme forordnings artikel 10, stk. 5, med overskriften »Tilbagevirkende kraft«, der har følgende ordlyd:

»[...] Hvis tilsagn misligholdes eller trækkes tilbage, kan der opkræves endelig antidumpingtold på varer, der er overgået til fri omsætning højst 90 dage før anvendelsen af midlertidige foranstaltninger, under forudsætning af at indførslen er blevet registreret i henhold til artikel 14, stk. 5, og at en sådan pålæggelse af told med tilbagevirkende kraft ikke gælder for varer, der indførtes, inden tilsagnet blev misligholdt eller trukket tilbage.«

112 Sagsøgeren har anført, at disse bestemmelser i det væsentlige svarer til antisubsidiegrundforordningens artikel 13, stk. 10, og til denne samme forordnings artikel 16, stk. 5.

113 Sagsøgeren har gjort gældende, at der kun kunne være blevet indført foranstaltninger over for den omhandlede import – såsom et krav om at tilbagebetale den forfaldne endelige antidumping- og udligningstold – hvis der havde foreligget registreringer. Ifølge sagsøgeren er Kommissionens fremgangsmåde i den foreliggende sag således fejlagtig og ulovlig, eftersom den ikke følger nogen af de tilfælde, som lovgiver udtrykkeligt har fastsat for de situationer, hvor der skal pålægges antidumping- eller udligningstold med tilbagevirkende kraft. Sagsøgeren har anført, at Kommissionen ikke kan anordne opkrævning af endelig told af produkter, der er overgået til fri omsætning, hvis denne institution ikke forudgående har indført midlertidig told eller anordnet en registrering.

114 Den ulovlighedsindsigelse, som sagsøgeren har fremsat mod artikel 3, stk. 2, i gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og mod artikel 2, stk. 2, i gennemførelsesforordning nr. 1239/2013, må forstås således, at det gøres gældende, at påleggelsen med tilbagevirkende kraft af antidumping- eller udligningstold i den foreliggende sag heller ikke lovligt kunne støttes på disse bestemmelser. Disse bestemmelser – navnlig artikel 3, stk. 2, litra b), i gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og artikel 2, stk. 2, litra b), i gennemførelsesforordning nr. 1239/2013 – var således selv i strid med antidumpinggrundforordningens artikel 8 og artikel 10, stk. 5, og med antisubsidiegrundforordningens artikel 13 og artikel 16, stk. 5. Denne indsigelse vil blive behandlet efter behandlingen af sagsøgerens enkelte anbringende.

Sagsøgerens enkelte anbringende

115 Hvad angår sagsøgerens henvisning til antidumpinggrundforordningens artikel 8, stk. 10, og til antisubsidiegrundforordningens artikel 13, stk. 10, skal det i første omgang fastslås, at disse bestemmelser ikke vedrører situationen i den foreliggende sag.

116 For det første – og som fremhævet af Kommissionen og Rådet – kan situationen i den foreliggende sag således ikke sidestilles med den situation, hvor der alene har været »grund til at antage«, at et tilsagn var blevet misligholdt, med en deraf følgende mulighed for at indføre en midlertidig told. Tværtimod har sagsøgeren i den foreliggende sag ikke bestridt, at dette selskabs tilsagn er blevet misligholdt. Denne konklusion ændres på ingen måde af sagsøgerens udsagn om, at dette selskab kun undlod at anfægte tilbagetrækningen af godtagelsen af tilsagnet på grund af sit kendskab til, at EU-institutionerne havde vide skønsmålinger i denne henseende.

117 For det andet er der i den foreliggende sag heller ikke tale om den anden situation, der er omhandlet i de i præmis 115 ovenfor anførte bestemmelser, hvori »der er tale om misligholdelse [...] af et tilsagn«, hvor den undersøgelse, der førte til afgivelsen af tilsagnet, »ikke var fuldført«. Tværtimod er det ubestridt, at Rådet vedtog den endelige antidumping- og udligningstold.

118 Hvad angår sagsøgerens henvisning til antidumpinggrundforordningens artikel 10, stk. 5, og til antisubsidiegrundforordningens artikel 16, stk. 5, skal det i anden omgang fastslås, at disse bestemmelser vedrører særlige situationer, hvori institutionerne har benyttet en fremgangsmåde med »registrering« af importen efter antidumpinggrundforordningens artikel 14, stk. 5, eller efter antisubsidiegrundforordningens artikel 24, stk. 5. Endvidere benyttes i disse bestemmelser datoen for anvendelsen af de midlertidige foranstaltninger som beregningsgrundlag for den tilbagevirkende kraft. I den foreliggende sag finder ingen af disse scenarier imidlertid anvendelse, da Kommissionen ikke har registreret den omhandlede import, og da der ikke blev truffet nogen midlertidige foranstaltninger.

119 Eftersom situationen i den foreliggende sag således ikke svarer til nogen af de scenarier, der udtrykkeligt er fastsat i antidumpinggrundforordningen og i antisubsidiegrundforordningen, skal det vurderes, om der – som hævdet af sagsøgeren (jf. præmis 69-71 ovenfor) – ikke eksisterer noget andet retsgrundlag for vedtagelsen af artikel 2 i den anfægtede forordnings dispositive del.

- 120 Kommissionen og Rådet har forklaret den fremgangsmåde, der blev fulgt i den anfægtede forordning, ved at henvise til den foreliggende sags særlige sammenhæng. Kommissionen har henholdt sig til en systemisk fortolkning af antidumpinggrundforordningen og af antisubsidiegrundforordningen og har i denne forbindelse anført, at det fremgik heraf, at den endelige told, således som den indledningsvis var blevet indført på de produkter, der var omfattet af sagsøgerens tilsagn, kunne pålægges automatisk som en direkte konsekvens af den foranstaltning, der bestod i Kommissionens tilbagetrækning af godtagelsen af disse tilsagn.
- 121 Rådet har angivet, at der hverken i antidumpinggrundforordningen eller antisubsidiegrundforordningen var taget eksplicit højde for det »sandsynligvis hyppigste« scenarie, hvor Kommissionen – som i den foreliggende sag – på eget initiativ iværksatte en undersøgelse af, om tilsagnet var blevet tilsidesat. Desuden har Rådet anfægtet den tilgang, hvorefter det måtte følge af den omstændighed, at denne undersøgelsestype ikke blev udtrykkeligt nævnt i antidumpinggrundforordningen og i antisubsidiegrundforordningen, og at disse forordninger ikke udtrykkeligt gav Kommissionen mulighed for at annullere tilsagnsfakturaer, at denne praksis var ulovlig (jf. tillige præmis 90 ovenfor). Rådet har tilføjet, at begrebet »tilsagnsfakturaer« betragtet som middel til at håndtere de godtagne tilsagn er blevet udviklet i EU-institutionernes afgørelsespraksis.
- 122 Ifølge Rådet var det i den konkrete sag hverken muligt eller nødvendigt at indføre midlertidig antidumping- og udligningstold eller at benytte en fremgangsmåde med registrering af de importerede produkter, idet undersøgelsen allerede var blevet afsluttet, og idet der var blevet fastsat endelig antidumping- og udligningstold uagtet Kommissionens samtidige godtagelse af tilsagnene fra sagsøgeren og fra andre eksporterende kinesiske virksomheder. Rådet har anført, at den midlertidige told blot var en forløber for den endelige told. I den konkrete sag var det ifølge Rådet ikke muligt at gå tilbage, en registrering gav ingen mening, og den midlertidig told kunne ikke længere være relevant, eftersom den var afskaffet ved den endelige told. Rådet har fremført, at den af Kommissionen fulgte procedure udgjorde en særlig procedure, som ifølge Rådet skyldtes EU-institutionernes faste praksis i en sammenlignelig sammenhæng.
- 123 Rådet har anført, at det i den foreliggende sag skulle vurderes, hvilke tilsagnsfakturaer der var tale om, og at der efter disse tilsagnsfakturaers annullation skulle pålægges den skyldige antidumping- og udligningstold, som blot var blevet stillet i bero. Rådet har desuden henvist til dom af 21. februar 1984, Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen (239/82 og 275/82, EU:C:1984:68, præmis 21). Rådet har fremhævet, at tilsagnsfakturaerne opfyldte det samme formål som registreringer af import, dvs. at gøre denne import sporbar.
- 124 Kommissionen og Rådet har fremhævet, at sagsøgerens argumentation reelt tilsigter at gøre det muligt for en virksomhed i mangel af præcise regler på området at drage fordel af en situation, hvor den, selv om den havde afgivet tilsagn, som Kommissionen havde godtaget, kunne misligholde disse, i princippet helt uden sanktioner i forhold til allerede fuldbyrdede situationer.
- 125 Sagsøgeren har anført, at en tilbagetrækning af godtagelsen af et tilsagn i sig selv udgør en tilstrækkelig sanktion, da det herefter bliver meget vanskeligere for den erhvervsdrivende at sælge sine varer på rentabel vis på EU-markedet.
- 126 Rådet og Kommissionen har gjort gældende, at det – i modsætning til det af sagsøgeren hævdede – er muligt at fortolke antidumpinggrundforordningens artikel 14, stk. 1, og antisubsidiegrundforordningens artikel 24, stk. 1, således, at de overlader det til EU-institutionerne at opstille overensstemmelseskrav til tilsagnene og at fastlægge procedurer på dette område. Disse institutioner har fremhævet, at disse artikler, der har overskriften »Generelle bestemmelser«, bestemmer, at både midlertidig og endelig antidumpingtold og udligningstold indføres ved forordning og opkræves af medlemsstaterne i den form og i overensstemmelse med den sats og de øvrige kriterier, der er fastsat i den forordning, hvorved tolden indføres.

- 127 Rådet og Kommissionen har navnlig fremhævet, at der i de bestemmelser, der er nævnt i præmis 126 ovenfor, henvises til »de øvrige kriterier«, som inkluderer muligheden for via tilsagnsfakturaer at føre tilsyn med, om et tilsagn overholdes. Følgelig er det muligt at udlede en kompetence for EU-institutionerne til at annullere tilsagnsfakturaerne og til at pålægge toldmyndighederne at opkræve told på den pågældende import. Det skal således vurderes, om disse bestemmelser udgjorde et tilstrækkeligt retsgrundlag for vedtagelsen af den anfægtede forordnings artikel 2.
- 128 På dette punkt skal det indledningsvis bemærkes, at Domstolen allerede har fastslået i præmis 58 i dom af 15. marts 2018, *Deichmann* (C-256/16, EU:C:2018:187), som Kommissionen har henvist til i retsmødet, at det fulgte af ordlyden af artikel 14, stk. 1, første punktum, i forordning nr. 1225/2009, at EU-lovgiver ikke har haft til hensigt at fastsætte udtømmende, hvilke kriterier for opkrævning af antidumpingtold Kommissionen kan fastsætte.
- 129 Dom af 15. marts 2018, *Deichmann* (C-256/16, EU:C:2018:187), angik en kommissionsforordning, hvori der i artikel 1 var fastsat en række pålæg, som tilsigtede at fastholde opkrævningen af den antidumpingtold, som var indført ved en endelig forordning og en forordning om forlængelse, ved at forpligte de nationale toldmyndigheder til at afvente, at Kommissionen – med henblik på opfyldelsen af en dom afsagt af Domstolen om annullation af den oprindeligt fastsatte told – havde fastlagt de satser, der skulle have været fastsat for denne told. Pålægget bestod således i det væsentlige i, at de nationale toldmyndigheder skulle afvente kendskabet til den faktisk skyldige told, inden de traf afgørelse om de anmodninger om godtgørelse, som de erhvervsdrivende, der havde betalt denne told, havde indgivet. Situationen i den nævnte sag vedrørte derfor spørgsmålet om størrelsen af den told, som parterne oprindeligt havde betalt, og som toldmyndighederne skulle godtgøre disse parter.
- 130 Til forskel fra situationen i dom af 15. marts 2018, *Deichmann* (C-256/16, EU:C:2018:187), er det spørgsmål, der er rejst i den foreliggende sag – dvs. den tidsmæssige pålæggelse af den antidumping- og antisubsidietold, der skulle være blevet betalt, såfremt der ikke var afgivet et tilsagn, som i mellemtiden er blevet tilsidesat eller tilbagetrukket – imidlertid omfattet af de udtrykkelige bestemmelser i henholdsvis antidumpinggrundforordningens artikel 8, stk. 10, og artikel 10, stk. 5, og i antisubsidiegrundforordningens artikel 13, stk. 10, og artikel 16, stk. 5. Det er således ud fra disse eksplicitte bestemmelser, at det skal vurderes, hvorvidt den af Kommissionen truffede foranstaltning i den foreliggende sag hvilede på eller afveg fra et af lovgiver fastsat retsgrundlag, i den specifikke sammenhæng angående de konsekvenser, som kunne drages af en tilbagetrækning af godtagelsen af et tilsagn.
- 131 Det skal i denne henseende påpeges, at det fremgår af Domstolens faste praksis, at der ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse ikke blot skal tages hensyn til dennes ordlyd og de mål, den forfølger, men også til den sammenhæng, hvori den indgår, og til EU-rettens bestemmelser som helhed (jf. dom af 8.7.2019, *Kommissionen mod Belgien* (Artikel 260, stk. 3, TEUF – Højhastighedsnet), C-543/17, EU:C:2019:573, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis). Når det skal afgøres, om en bestemmelse har tilbagevirkende kraft, skal det endvidere fremgå klart af denne bestemmelse, at dette har været meningen (jf. analogt dom af 24.9.2002, *Falck og Acciaierie di Bolzano mod Kommissionen*, C-74/00 P og C-75/00 P, EU:C:2002:524, præmis 119).
- 132 Lovgivers intention om i grundforordningerne eksplicit at regulere konsekvenserne af en tilsidesættelse eller en tilbagetrækning af tilsagn ved at fastsætte de nærmere regler for, hvordan den skyldige told i fraværet af tilsagn kunne pålægges med tilbagevirkende kraft, fremgår af flere betragtninger til disse forordninger.
- 133 Således er følgende angivet i 14. betragtning til antidumpinggrundforordningen:
- »Det er nødvendigt at fastlægge procedurerne for godtagelse af tilsagn, der afhjælper virkningerne af dumping og den forvoldte skade, og som træder i stedet for indførelse af midlertidig eller endelig told. Det er også påkrævet at fastlægge følgerne af, at et tilsagn misligholdes eller trækkes tilbage, og at gøre

det klart, at der kan indføres midlertidig told, hvis der foreligger mistanke om misligholdelse, eller hvis det er nødvendigt at indhente yderligere oplysninger til supplerung af undersøgelsesresultaterne. Ved godtagelsen af tilsagn bør det påses, at de foreslåede tilsagn og overholdelsen heraf ikke giver anledning til en adfærd, der begrænser konkurrencen.«

134 12. betragtning til antisubsidiegrundforordningen har et tilsvarende indhold.

135 Yderligere er følgende angivet i 17. betragtning til antidumpinggrundforordningen:

»Det er nødvendigt at åbne mulighed for opkrævning af midlertidig told med tilbagevirkende kraft, hvor dette anses for påkrævet, og nærmere at fastlægge de omstændigheder, der kan give anledning til anvendelse af told med tilbagevirkende kraft for at undgå, at de endelige foranstaltninger, der skal indføres, undergraves. Det er også nødvendigt at fastsætte, at told kan anvendes med tilbagevirkende kraft, hvis tilsagn misligholdes eller trækkes tilbage.«

136 16. betragtning til antisubsidiegrundforordningen er identisk.

137 Henset til de således gengivne opbygninger af og formål med grundforordningerne, der viser dels lovgivers intention om at lovgive om de procedurer, der kan benyttes med henblik på at drage konsekvenserne af Kommissionens tilbagetrækning af godtagelsen af et tilsagn, dels de bestemmelser, der er omtalt i præmis 69 og 70 ovenfor, hvorved denne intention fra lovgiver blev gennemført, skal den fortolkning forkastes, som Kommissionen og Rådet har foreslået, ifølge hvilken det kan udledes af henvisningen i antidumpinggrundforordningens artikel 14, stk. 1, og i antisubsidiegrundforordningens artikel 24, stk. 1, til »de øvrige kriterier« for opkrævning af tolden, at de EU-institutioner, der har ansvaret for gennemførelsen af grundforordningerne, har en beføjelse til inden for rammerne af denne gennemførelseskompetence at kræve, at de pågældende virksomheder i fuldt omfang betaler den skyldige told for de transaktioner, der er omfattet af tilsagnsfakturaer, som i mellemtiden er blevet annulleret.

138 Denne konklusion gælder ligeledes for Kommissionens og Rådets argumentation om, at det er muligt at udlede en sådan beføjelse af ordlyden af antidumpinggrundforordningens artikel 8, stk. 9, og af antisubsidiegrundforordningens artikel 13, stk. 9, ifølge hvilken tolden automatisk skal pålægges efter en tilbagetrækning af godtagelsen af tilsagn. Det skal således fastslås, at en sådan automatisk pålæggelse er hjemlet inden for de grænser, der er udtrykkeligt fastsat ved antidumpinggrundforordningens artikel 8, stk. 10, og artikel 10, stk. 5, og ved antisubsidiegrundforordningens artikel 13, stk. 10, og artikel 16, stk. 5.

139 Ingen af de øvrige argumenter, som Kommissionen og Rådet har fremført, kan afkræfte den ovenstående konklusion.

140 For det første og hvad angår de udsagn fra Rådet, der er gengivet i præmis 122 og 123 ovenfor, består disse på den ene side i det væsentlige i, at der ikke kan pålægges midlertidig told ud fra en mistanke om tilsidesættelse af tilsagn på grundlag af antidumpinggrundforordningens artikel 8, stk. 10, eller på grundlag af antisubsidiegrundforordningens artikel 13, stk. 10, eftersom det allerede forudgående er blevet besluttet at pålægge endelig told. På den anden side har Rådet ligeledes anført, at benyttelsen af tilsagnsfakturaer kan sidestilles med en registrering af importen som omhandlet i antidumpinggrundforordningens artikel 14, stk. 5. Det følger heraf, at ovennævnte bestemmelser enten ikke finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i sagen eller legitimerer praksissen med tilsagnsfakturaer.

141 Hvad indledningsvis angår det første udsagn om, at det i den foreliggende sag var umuligt at pålægge midlertidig told på grund af den forudgående pålæggelse af endelig told, skal det hertil bemærkes, at dette udsagn, såfremt det anses for velbegrundet, ikke kan ændre den konklusion, at grundforordningerne fastsætter en række præcist afgrænsede scenarier, hvor den skyldige told ved

tilsidesættelse af tilsagn kan pålægges med tilbagevirkende kraft. Antidumpinggrundforordningens artikel 8, stk. 10, og antisubsidiegrundforordningens artikel 13, stk. 10, omhandler i øvrigt – som sagsøgeren med rette har bemærket – to forskellige situationer. Det er imidlertid kun den anden situation, der forudsætter, at »den undersøgelse, der førte til afgivelsen af tilsagnet, ikke var fuldført«, og at der derfor ikke var indført endelig told.

- 142 Hvad dernæst angår den angivelige sidestilling af tilsagnsfakturaer med en registrering af importen som omhandlet i antidumpinggrundforordningens artikel 14, stk. 5, er det tilstrækkeligt at fastslå, at denne bestemmelse begrænser anvendelsen af obligatoriske importregistreringsforanstaltninger til en periode på ni måneder. Selv hvis det lægges til grund, at en registrering som omhandlet i antidumpinggrundforordningens artikel 14, stk. 5, kan sidestilles med udfærdigelsen af en tilsagnsfaktura, overskrider den tidsmæssige rækkevidde af en annullation af tilsagnsfakturaer, der foretages i henhold til de anfægtede bestemmelser, derfor de begrænsninger, der er opstillet i antidumpinggrundforordningen.
- 143 Hvad angår Rådets henvisning til dom af 21. februar 1984, Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen (239/82 og 275/82, EU:C:1984:68, præmis 21), skal det yderligere fastslås, at denne dom ikke har nogen betydning for, hvorvidt Kommissionen i anledning af en tilbagetrækning af godtagelsen af et tilsagn har ret til at træffe foranstaltninger med tilbagevirkende kraft og navnlig at pålægge de nationale toldmyndigheder at opkræve endelig antidumping- og udligningstold, således som oprindeligt forfaldne. Den nævnte dom vedrører således en sag, hvor Kommissionen efter en tilbagetrækning af et tilsagn snarest muligt skulle anvende »midlertidige« foranstaltninger, da den fandt et sådant tiltag påkrævet af hensyn til Unionens interesser. Det var under sådanne omstændigheder, at det blev præciseret, at Kommissionen skulle anvende »de tilgængelige oplysninger«. Det blev navnlig angivet i den nævnte doms præmis 21, at da et givet tilsagn i sig selv indebærer en formodning for, at der virkelig foreligger dumping, kan der ikke stilles krav om, at Kommissionen indleder en ny undersøgelse, når et tilsagn trækkes tilbage.
- 144 For det andet skal Rådets henvisninger til 18. og 19. betragtning til forordning nr. 461/2004 (jf. præmis 104 ovenfor) forkastes, da de ikke er afgørende for den foreliggende tvist. De betragtninger, som Rådet har nævnt, vedrører således ikke spørgsmålet om pålæggelse med tilbagevirkende kraft af den told, der skulle være blevet betalt, såfremt der ikke var afgivet et tilsagn, som i mellemtiden er blevet tilbagetrukket eller tilsidesat.
- 145 For det tredje og hvad angår Kommissionens henvisninger til visse omstændigheder eller til andre domme på det toldretlige område, der angår ikke-underskrevne fakturaer fremlagt af en importør med henblik på toldklarering, eller situationer, hvor en efterfølgende kontrol viste, at der med urette var blevet indrømmet en præferencetakst (jf. præmis 109 ovenfor), skal det fastslås, at de formål og opbygninger, der er uløseligt forbundne med grundforordningerne – således som disse formål og opbygninger er gennemgået ovenfor – er til hinder for et ræsonnement, der er analogt med gennemførelsen af toldlovgivningen.
- 146 For det fjerde har Kommissionen i præmis 49 ff. i sit svarskrift – til støtte for, at retsreglen i den foreliggende sag var særligt klar – angivet, at afgørelse 2013/423 navnlig i 14. og 15. betragtning indeholdt bestemmelser med advarsler om konsekvenserne af en tilsidesættelse af tilsagnene. Kommissionen og Rådet har tillige henvist til flere tidligere sager, hvoraf det fremgår, at forpligtelsen til at fremlægge tilsagnsfakturaer og muligheden for en annullation af disse ikke var nye, og at Kommissionens tiltag i den foreliggende sag heller ikke udgjorde en ændring af en tidligere institutionel »praksis«.
- 147 Hvor længe den af Kommissionen og Rådet hævdede praksis har eksisteret, og om sagsøgeren havde kendskab til denne praksis, er imidlertid uden betydning for den konstatering, at denne praksis savner retsgrundlag.

- 148 Da løsningen af den foreliggende tvist heller ikke er baseret på sagsøgerens udsagn om, at der findes en angivelig tidligere praksis bestående i at fritage import, der blev gennemført inden tilbagetrækningen af godtagelsen af et tilsagn, for antidumping- eller udligningstold, er det i øvrigt ikke nødvendigt at tage stilling til den formalitetsindsigelse, som Kommissionen har fremsat i denne henseende (jf. præmis 84 ovenfor). Under alle omstændigheder skal denne formalitetsindsigelse forkastes, idet spørgsmålet om bevisførelsen vedrørende en faktisk omstændighed, der påberåbes til støtte for en anmodning, ikke beror på, om denne anmodning kan realitetsbehandles, men om den kan tiltrædes (jf. analogt kendelse af 27.4.2017, CJ mod ECDC, T-696/16 REV og T-697/16 REV, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:318, præmis 39). Endvidere skal det præciseres, at det følger af ordlyden af procesreglementets artikel 76, litra f), og nærmere bestemt af brugen af udtrykket »i givet fald«, at stævningen ikke obligatorisk skal indeholde de påberåbte beviser. Den eneste sanktion for så vidt angår påberåbte beviser består i, at Retten kan bortse herfra, hvis de uden begrundelse påberåbes for første gang i replikken eller duplikken eller, i undtagelsestilfælde, inden retsforhandlingernes mundtlige del er afsluttet eller inden Rettens beslutning om at træffe afgørelse, uden at retsforhandlingerne omfatter en mundtlig del (procesreglementets artikel 85, stk. 2 og 3) (jf. i denne retning dom af 3.2.2005, Chiquita Brands m.fl. mod Kommissionen, T-19/01, EU:T:2005:31, præmis 71).
- 149 For det femte har Kommissionen gjort gældende, at denne institution tilstræbte at styrke effektiviteten af tilsagnene, at supplere de nationale toldmyndigheders kompetence og at agere således, at sagsøgeren ikke kunne overskride disse toldmyndigheders efterfølgende kontroller, selv når det havde vist sig, at dette selskab solgte produkter, der var omfattet af tilsagnet, gennem forretningsmæssigt forbundne importører i Unionen, som ikke var parter i tilsagnet, dvs. via en salgskanal, der ikke var tilladt i henhold til aftalen.
- 150 Indledningsvis skal det bemærkes, at sagsøgeren i replikkens punkt 31-37 har reageret på Kommissionens udsagn om kompetencefordelingen mellem de nationale toldmyndigheder og EU-institutionerne i den foreliggende sammenhæng (jf. præmis 72 ovenfor). Kommissionen har i duplikken anført, at argumenterne i replikken er nye og følgelig skal afvises fra realitetsbehandling. Kommissionen har dog under retsmødet taget forbehold for det tilfælde, at sagsøgeren i realiteten har begrænset sig til at angive faktuelle oplysninger. Da sagsøgeren i den anledning har præciseret, at denne ikke har haft til hensigt at fremsætte et nyt anbringende støttet på EU-toldkodeksen, må det konkluderes, at den af Kommissionen fremsatte formalitetsindsigelse har mistet sin genstand.
- 151 Med hensyn til, om Kommissionens udsagn kan tiltrædes, må det fastslås, at en tilbagetrækning af godtagelsen af tilsagn – som anført af sagsøgeren – allerede i sig selv har negative konsekvenser for den erhvervsdrivende, som har afgivet disse tilsagn, og at denne tilbagetrækning udgør en væsentlig sanktion (jf. præmis 125 ovenfor). Ydermere kan der ikke, som hævdet af Kommissionen og Rådet, være tale om en situation, hvor den erhvervsdrivende, der har misligholdt sine tilsagn, ikke risikerer sanktioner, eller om en situation, der tillader den erhvervsdrivende frit at drage fordel af en sådan handling. Det skal således fremhæves, at det ikke er alle tiltag vedrørende opkrævning af antidumping- eller antisubsidietold, der er forbudt, men at det tilkommer EU-institutionerne at tage hensyn til de processuelle begrænsninger, således som disse i denne forbindelse er fastsat i antidumpinggrundforordningen og antisubsidiegrundforordningen.
- 152 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det fastslås, at grundforordningerne ikke kan udgøre tilstrækkelige retsgrundlag for vedtagelsen af de anfægtede bestemmelser.

Ulovlighedsindsigelsen

- 153 Det skal yderligere undersøges, om artikel 3, stk. 2, i gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og artikel 2, stk. 2, i gennemførelsesforordning nr. 1239/2013 til trods for det manglende tilstrækkelige retsgrundlag i grundforordningerne kunne udgøre en hjemmel for de anfægtede bestemmelser.

- 154 Sagsøgeren har i denne forbindelse tillige støttet sit søgsmål på en ulovlighedsindsigelse mod artikel 3, stk. 2, i gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og mod artikel 2, stk. 2, i gennemførelsesforordning nr. 1239/2013 på grund af en angivelig tilsidesættelse af artikel 8 og artikel 10, stk. 5, i forordning nr. 1225/2009 samt af artikel 13 og artikel 16, stk. 5, i forordning nr. 597/2009, således som de var gældende på tidspunktet for vedtagelsen af gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og nr. 1239/2013.
- 155 Artikel 3, stk. 2, i gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og artikel 2, stk. 2, i gennemførelsesforordning nr. 1239/2013 indeholder en formulering, der bemyndiger Kommissionen til at identificere transaktioner, hvor der »opstår en toldskyld på tidspunktet for godtagelsen af angivelsen om overgang til fri omsætning«, hvis Kommissionen trækker sin godtagelse af tilsagnet tilbage i henhold til artikel 8, stk. 9, i forordning nr. 1225/2009 eller artikel 13, stk. 9, i forordning nr. 597/2009 ved at vedtage en forordning eller afgørelse, som henviser til særlige transaktioner, og som erklærer de pågældende tilsagnsfakturaer ugyldige.
- 156 Sagsøgeren har i det væsentlige gjort gældende, at Rådet – der handlede som udøvende myndighed og ikke som lovgiver – ikke kunne delegere beføjelsen til Kommissionen til at annullere tilsagnsfakturaerne alene ud fra en tilbagetrækning af godtagelsen af et tilsagn og heller ikke kunne pålægge toldmyndighederne at opkræve told af varer, der allerede var overgået til fri omsætning på Unionens toldområde. Disse udsagn skal således fortolkes som værende navnlig rettet mod bestemmelserne i artikel 3, stk. 2, litra b), i gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og artikel 2, stk. 2, litra b), i gennemførelsesforordning nr. 1239/2013.
- 157 Af grunde svarende til dem, der allerede er redegjort for i præmis 128-140 ovenfor, og som angår den almindelige opbygning af antidumpinggrundforordningen og af antisubsidiegrundforordningen, skal der gives medhold i sagsøgerens ulovlighedsindsigelse vedrørende artikel 3, stk. 2, litra b), i gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og artikel 2, stk. 2, litra b), i gennemførelsesforordning nr. 1239/2013. For det første er disse bestemmelser således ikke omfattet af de scenarier, der er fastsat i artikel 8 og artikel 10, stk. 5, i forordning nr. 1225/2009 samt artikel 13 og artikel 16, stk. 5, i forordning nr. 597/2009, således som de var gældende på tidspunktet for vedtagelsen af gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og nr. 1239/2013, og de er ikke forenelige med disse scenarier. For det andet fremgår det heller ikke af den almindelige opbygning af forordning nr. 1225/2009 og nr. 597/2009, at Rådet ved en gennemførelsesforordning kunne bemyndige Kommissionen til – uden at tidsbegrænse denne procedure – at fastsætte, at der efter en tilbagetrækning af denne institutions godtagelse af et tilsagn og en annullation af de tilsvarende fakturaer »[skulle opstå] en toldskyld på tidspunktet for godtagelsen af angivelsen om overgang til fri omsætning [...]«.
- 158 Det må følgelig konkluderes, at artikel 3, stk. 2, litra b), i gennemførelsesforordning nr. 1238/2013 og artikel 2, stk. 2, litra b), i gennemførelsesforordning nr. 1239/2013 ikke finder anvendelse i den konkrete sag.

Bilag C.3 til replikken

- 159 Under disse omstændigheder er det ikke fornødent at tage stilling til, hvorvidt bilag C.3 til replikken kan antages til realitetsbehandling. Uafhængigt af, om det pågældende dokument, der har overskriften »Monitoring of Undertaking – Finding following the verification visit«, og hvis brevhoved henviser til Kommissionens Generaldirektorat for »Handel«, kunne være i sagsøgerens advokats besiddelse og benyttes i den foreliggende sag, må det således konkluderes, at det ikke drejer sig om andet end højst et eksempel på en administrativ fremgangsmåde, som Kommissionen havde fulgt i en konkret sag, som det i øvrigt ikke har vist sig havde de samme omstændigheder som den foreliggende sag. Det fremgår i det væsentlige af dette bilag, at Kommissionen, efter at have konstateret en misligholdelse af et særligt tilsagn, ikke desto mindre havde fundet, at det ikke var nødvendigt at vedtage nogen som helst

foranstaltning. I den foreliggende sag er løsningen af tvisten imidlertid ikke baseret på en sammenligning af de forskellige fremgangsmåder, som Kommissionen havde kunnet følge i sin tidligere praksis, i en sammenhæng, hvor de pågældende erhvervsdrivende havde misligholdt tilsagn.

Konklusion

- 160 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal sagsøgerens enkelte anbringende tiltrædes, og følgelig skal de anfægtede bestemmelser annulleres.

Sagsomkostninger

- 161 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Ifølge samme reglements artikel 138, stk. 1, bærer institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger.
- 162 Da Kommissionen har tabt sagen, bør det pålægges denne at bære sine egne omkostninger og betale sagsøgerens omkostninger i overensstemmelse med dennes påstand herom. Rådet bærer sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Fjerde Afdeling):

- 1) **Artikel 2 i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/2146 af 7. december 2016 om tilbagetrækning af godtagelsen af et tilsagn for to eksporterende producenter i henhold til gennemførelsesafgørelse 2013/707/EU om bekræftelse af godtagelse af et tilsagn afgivet i forbindelse med antidumpingproceduren og antisubsidieproceduren vedrørende importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina i de endelige foranstaltningers anvendelsesperiode annulleres, for så vidt som den vedrører Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd.**
- 2) **Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Jiangsu Seraphim Solar System.**
- 3) **Rådet for Den Europæiske Union bærer sine egne omkostninger.**

Kanninen

Schwarcz

Iliopoulos

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 8. juli 2020.

Underskrifter